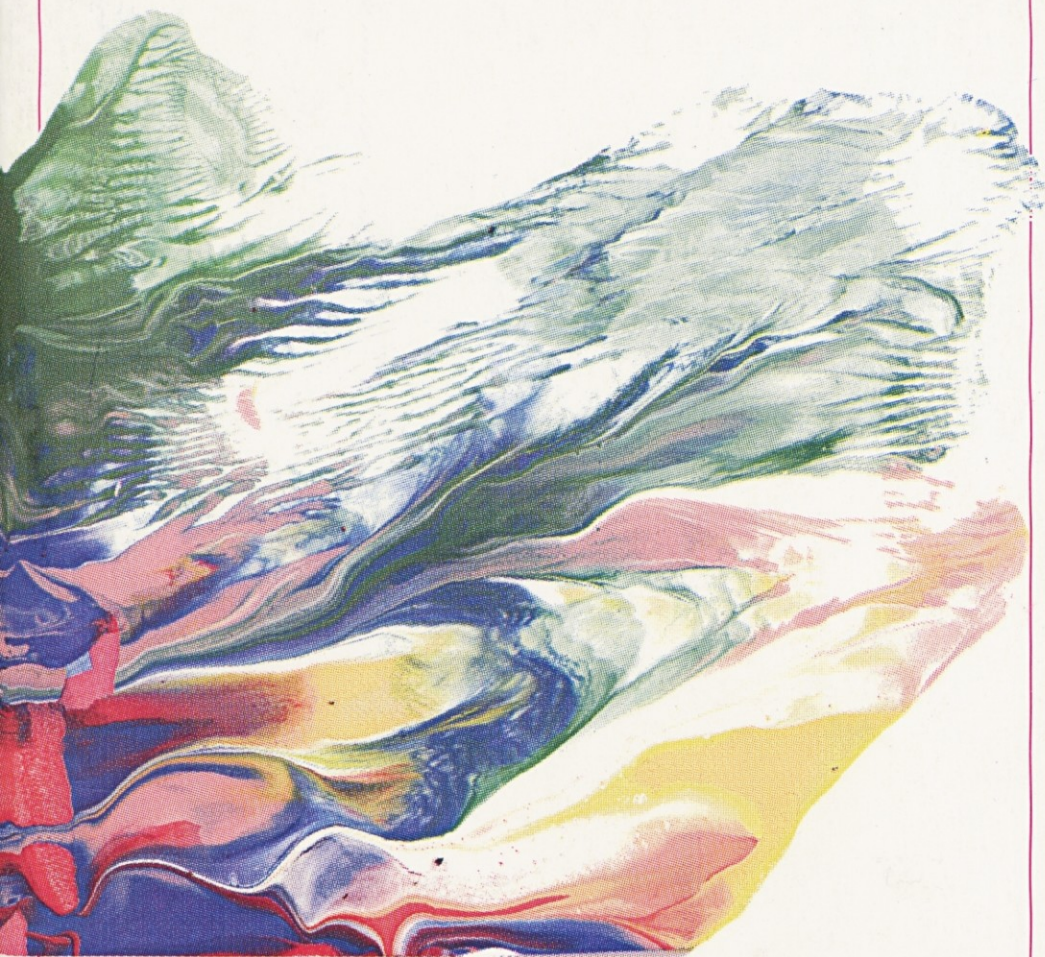

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj

Leto 1997 / 98

Po mnenju Ministrstva za šolstvo in šport Republike Slovenije sodi literarno glasilo OŠ Ljudski vrt Ptuj Čar besede moje med proizvode, za katere se po tar. št. 3 plača 5% davek od prometa proizvodov.

**Literarno glasilo Čar besede moje
– tretje po vrsti –
je posvečeno 40-letnici šole.**

Otroci:

S preprostostjo otroštva sledimo sanjam.
Zakaj naše sanje so in le mi vemo, koliko
stane, da jih sanjamo.

Z radovednostjo mladosti tvegamo ljubezen.
Če nas ima rad en človek, nas bodo vsi ljudje
imeli radi.

Starši:

S hrepenenjem odraslosti iščemo resnico.
Kajti v življenju so stvari, za katere se je
vredno boriti do konca.

S.D.

Jan Meznarič, 1. b

PRIPOVEDKA O KRUHU

Nekoč je v bogati družini živel kruhek. Bil je že dolgo časa v predalu. Želel si je, da bi ga otroci pojedli. Vendar se to ni zgodilo. Ko so sedeli pri kosilu, se nanj ni nihče spomnil, saj so imeli preveč drugih dobrot.

Toda nekega jutra ga je nekdo odnesel. Naenkrat se je znašel na mizi. Zagledal je otroke, ki jih ni poznal. Videl je, kako so lačni. Razveselil se je, saj je spoznal, da ga potrebujejo.

In ni bilo hudo, ko so ga pojedli.

Luka Solina, 3. c

OTROKU

Ne glej me v obraz.

Boli. Vse dni.

Ko v jutru premirnem utrujam oči.

Ne glej me v roke.

Boli. Vse te noči.

Ko v delu izgubljam poslednje moči.

Poglej me v srce.

Nič ne boli. Le žalosti.

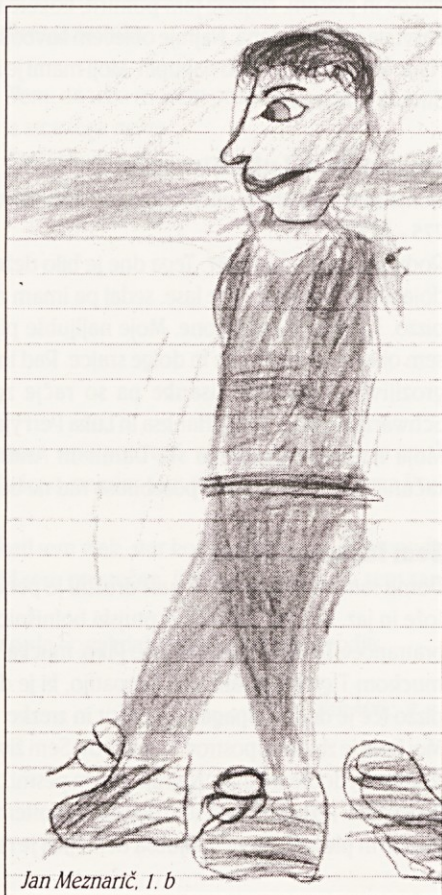
Ko dajem ti, kar je ostalo:

siło hotenja,

milost trpljenja –

za bogastvo življenja.

S. D.

Jan Meznarič, 1. b

SPOZNAJTE NAS

(Iz razredne knjige NAŠ RAZRED 4. a)

Sem Brigita Pihler.

Stara sem deset let, rojena 14. 7. 1987. Imam modro zelene oči in svetle lase. Doma sem v Pacinju 37. Moj hobi je gimnastika. Rada tudi kolesarim, igram na električne orgle in rolam. Imam psa Tačka, starega tri leta, in pet muckov: Mikija, Tigija, Lino, Miko in Piko. Vse živali imam zelo rada. Zbiram skupino The Kelly Family. Pri tej skupini sta mi najbolj všeč Angelo in Maite. Moja najboljša prijateljica je Vesna. Imam tudi simpatijo, a saj že veste, kako ji je ime. Zelo rada rišem, berem knjige in plešem. Najraje jem pomfrit, kokete in ražnjiče. Naj pijača je coca cola. Moji najljubši barvi sta roza in zelena. Najraje oblečem kavbojke, kratki triko, trenerko, majico in obujem teniske Nike. Rada grem tudi po nakupih. Moji mami je ime Marija, očetu pa Jože. Imam tudi dva polbrata: Silvota in Marjana.

Zdravo. Sem Luka Širovnik.

Doma sem v Kajuhovi ulici 5. Starost: 10 let. Barva oči: modra, barva las: rjava. Telefonska številka: 775 – 612.

Rodil sem se 18. 10. 1987. Tega dne je bilo deževno nedeljsko popoldne (čas: 10.45). Ko sem bil dojenček, sem imel črne lase, sedaj pa imam rjave. Zame najlepša barva je zelena. Najraje jem pizzo, špagete in makarone. Moje najljubše pijače so sprite, coca cola in navadni sok. Najraje sem oblečen v kavbojke in dolge srajce. Rad imam poletni in zimski čas. Zame najboljši filmi so grozljivke. Najboljše risanke pa so račje zgodbe. Med najboljše igralce štejem Arnolda Schwarzenegerja, Toma Hanksa in Luka Perryja. Zbiram Aaron Carter in Backstreet Boys plakate. Moja najboljša prijatelja sta Damir in Andrej. Moji hobiji so: tenis, plavanje, košarka in računalništvo. In še moja posebnost: rad ne berem knjig.

Sem Jasmina Tikvič.

Doma sem v Žabjaku 49. V naši družini je pet članov: mami Dragica, ati Ivan, babi Marija, dedi Jože in jaz. Rojena sem bila v ptujski bolnišnici, 20. 9. 1987. leta. Imam šest sestričen in trinajst bratrancev. Doma imam še muco Piko, mucka Tigra in psa Jacka. Najraje se igram z muco Piko in muckom Tigrom. Imam tudi simpatijo, ki je doma v Zavrču. Imena pa ne povem. Najraje jem pizzo (če je dobra), špagete, pomfrit in zrezke. Najraje pijem brezalkoholne, negazirane pijače. Moj hobi je zbiranje postrov in prtičkov. Sem živahno in nasmejana dekle, saj se zelo rada smejim. V šoli sem dobra učenka. Najraje pišem pesmi, zgodbe in domišljajske spise. Moja najljubša barva je oranžna. Po horoskopu sem devica. V prostem času gledam televizijo. Rada tudi rolam, poslušam glasbo in plešem. Moja najljubša učiteljica je razredničarka našega razreda.

PRIJATELJ

Prijatelj
mora biti prijazen
in spoštljiv
in nič nagajiv.

Prijatelju
vse zaupaš lahko,
saj povedal nikomur
ne bo.

Prijatelj
je vedno s teboj,
stoji ti ob strani
in te pred hudim brani.

Anja Dangubič, 3. c

TEBI

Sama sem in mislim nate.
Solza mi spolzi po licu.
Jočem.
Zaradi tebe. Tebe, ki si strl moje srce.

Rekel si, da me imaš rad,
da ne moreš biti več brez mene.
A že naslednji dan odšel si.
Brez pojasnila.

Vem, da tebe moram pozabiti,
a srce tega ne ve.
Pretežko je.

Neimenovana

VOZIL SEM VLAK

Nekega dne smo se odpeljali v Ormož. Z avtobusom smo potovali: mami, Pia, Mojca in jaz. V Ormožu smo obiskali dedka in babico. Tam je bilo lepo, vendar sem težko čakal vrnitev na Ptuj, saj smo potovali z vlakom.

Med potjo se mi je zgodilo nekaj nenavadnega. Vozil sem vlak, star komaj sedem let. Strojevodja me je povabil v kabino in mi razkazal naprave. Bil sem presrečen, ko mi je dovolil, da sem sam upravljal vlak.

Voznja z vlakom mi je ostala v lepem spominu. Morda bom kdaj zares postal strojevodja.

Žan Milić, 2. a

SAMOTA

Kjer je ljubezen, je bolest.
In kjer bolest je, je solzam
uteha šepetanje zvezd:
Saj nisi sam.

S. D.

DEŽEK

Dežek tih rosi,
travico budi.

Sonček izza oblakov se smeji,
mavrico pričara mi.

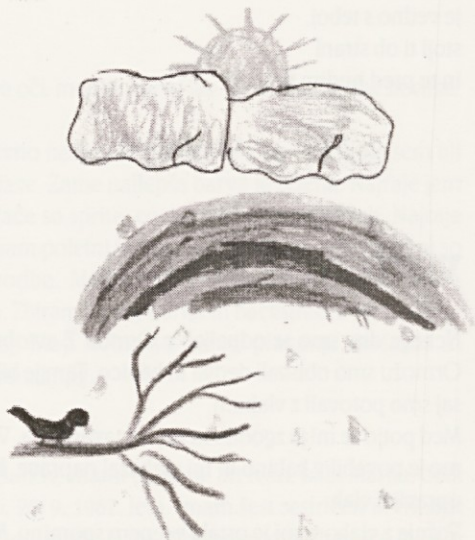
Ptička na veji sedi,
pesmico poje mi.

BILA SEM URICA

Evelin Trafela, 4. a

Nekoč sem bila urica. Naredila me je gospa v tovarni Philips. S sesticami so nas odpeljali v velikem tovornem vozilu. Odpeljali so nas v trgovino. Najlepše – med njimi sem bila tudi jaz, ker sem bila zlata – so dali v izlozbo. Kupila me je gospa, da bi me podarila Miranu za rojstni dan. Tako se je tudi zgodilo. Miran me je bil tako zelo vesel, da mi je dal ime Sanja. Nosil me je dva dni, ko smo šli na izlet v Benetke. Tam me je ukradel moški z imenom Graj. Miran je krajo prijavil na beneško policijo, ki ga je kmalu izsledila. Mene pa so kmalu poslali domov na Ptuj.

Sanja Zupanič, 2. a

Evelin Trafela, 4. a

MOJ BRAT

Ko sem bil star tri leta, je bila moja mami noseča. Peljali smo jo v bolnico. Tam je bila pet mesecev. Nato so ji zdravniki povedali, da bo rodila punčko. Toda namesto punčke se je rodil fantek. Tako sem dobil bratca. Bil sem zelo vesel. Sedaj je moj brat star že štiri leta in se veliko igra z mano.

Luka Rebek, 2. a

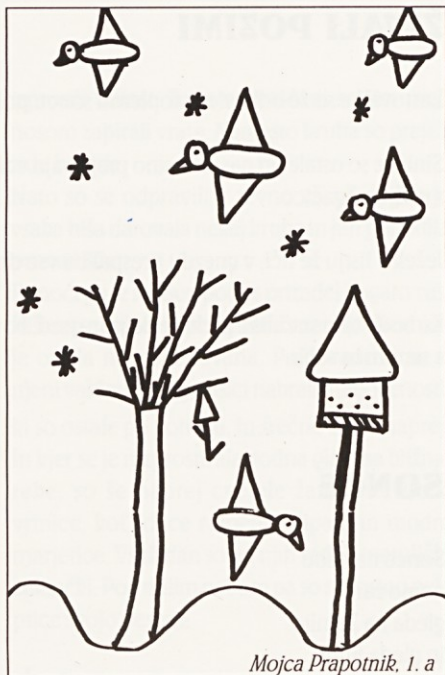
ZIMSKO VESELJE

Zunaj je zima,
zunaj je sneg,
smučke natakнем
in hitro na breg.

Veselo zavriskam,
po snegu zdrvim,
na bregu v snežaka
se kar zaletim.

Smučka je strta,
in snežak je na tleh,
Luka pa v solzah,
da otroke sili na smeh.

Luka Solina, 3. c

Mojca Prapotnik, 1. a

Matej D., 1. a

ŽIVALI POZIMI

Lastovičke so že odletele, k toplemu soncu pohitele.

Siničke so ostale pri nas, žalostno prepevajo v zimski čas. Ko jim bo zelo hudo, jim bomo postregli s ptičjo pogačico.

Ježek v listju že tiči, v gnezdu prespal bo vse dni.

Ko bodo bele snežinke prekrile polja in gozd, bo za srnice hudo. Toda dobri lovci jim bodo postregli s senom in soljo.

Špela Težak, 3. c

SONCE

Sonce na nebu
nemo žari,
gleda na Zemljo
in gleda ljudi.
Vse svoje žarke pošilja tja,
kjer otroška igra velja.

Barbara Selinšek, 4. a

SINU

Ko poletje bo odšlo,
ko se bo jesen v razkošju razkazovala,
ko bo zemlja še zadnje moči v letu
sadežem svojim po žilah poslala,
ko listje barvito bo steze v parku posulo,
ko veje v sramu golote se skrivale bodo,
tedaj boš spet doma, doma.

S. D.

SANJE

Bila sem na gradu. Tam sem videla veliko bogato okrašenih oblek. Videla sem tudi zelo lepo kraljico in kralja. Kraljica mi je za spomin podarila ogrlico. Ta ogrlica mi je bila najljubša. Toda, joj! Ko sem odprla oči in se otipala, nisem našla ogrlice. Žalostna sem ugotovila, da sem samo sanjala.

Aleksandra Jurkovič, 2. a

PRIPOVEDKA O KRUHU

To je bilo v tistih časih, ko ljudje še niso imeli toliko kruha, kot ga imamo danes. Kjer se je razprostirala vodna gladina bližnje reke, so cvetele žametno rdeče vrtnice, kot sonce rumeni tulipani in modre marjetice. Vsak dan so na njih sedali metuljčki cekinčki. Pod milim nebom pa so radostno pele ptice svojo pesem:

Čiv, čiv,
čiv, čiv,
si kaj nagajiv?
Čiv, čiv,
čiv, čiv,
bodi pazljiv.

Na levem bregu reke je bila vas z imenom Bogatašica. Tako se je imenovala zato, ker so bili vsi ljudje v tej vasi bogati. Na desnem bregu pa je bila vas Revnica. Tako se imenovala zato, ker so bili njeni prebivalci revni. In kot je navada pri bogatih ljudeh, da postanejo sebični in trdosrčni, tako je bilo tudi z ljudmi iz Bogatašice.

Nekoč je prišlo v ti dve vasi veliko družin brez kruha. Najprej so se ustavili v bogati vasi, da bi

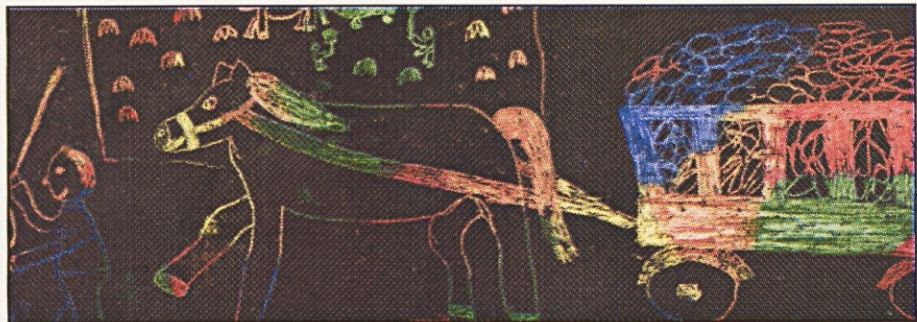
izprosili milost. Toda vsi vaščani so jim pred nosom zapirali vrata. Namesto kruha so prejeli trde besede.

Nato so se odpravili v revno vas. Tam jim je vsaka hiša darovala nekaj kruha in jim ponudila prenočišče.

Ponoči pa je strašen potres prizadel bogato vas. Hiše so se sesule in pogreznile v zemljo. Revnica je ostala nepoškodovana. Polni radosti so si njeni vaščani v Bogatašici nabrali dragocenosti, ki so ostale po potresu, in srečno živeli naprej. In kjer se je razprostirala vodna gladina bližnje reke, so še naprej cvetele žametno rdeče vrtnice, kot sonce rumeni tulipani in modre marjetice. Vsak dan so na njih sedali metuljčki cekinčki. Pod milim nebom pa so radostno pele ptice svojo pesem:

Čiv, čiv,
čiv, čiv,
si kaj nagajiv?
Čiv, čiv,
čiv, čiv,
bodi pazljiv.

Anja Dangubič, 3. c

ČUDEŽNO ZNANJE

Nekoč v starih časih, takrat, ko so na svetu še živeli vile, čarovnice, škratje in palčki, je živel deček z imenom Smrk. Smrk se v šoli ni nič učil, zato tudi ni nič znal.

Nekega dne je v šoli slišal za tekmovanje v znanju. Zmagovalec bo dobil polno pest bonbonov in šop zrelih jagod. Smrk si je zaželel nagrade. Prijavil se je na tekmovanje. Vsi sošolci so se mu posmehovali, češ, saj bo zadnji.

Smrk pa je odšel v gozd, da bi prosil kakšno vilo ali škrate za pomoč. Najprej je srečal škrate, vendar je le-ta le zmajal z glavo in odšel naprej. Nato je srečal vilo. Privolila je, da mu pomaga. Skupaj sta odšla k njej domov. Smrk ji je povedal, da bi rad, da ga začara v dobrega učenca, ker bi rad zmagal na tekmovanju. Dogovorila sta se, da se srečata na jasi z imenom Pri vererici. Ko sta se srečala na dogovorjenem mestu, je vila prinesla Smrkove šolske knjige in zvezke. Smrk je bil presenečen. Takoj je vilo vprašal, čemu je prinesla knjige in zvezke. Vila pa mu je povedala, da so začarani. Če jih bo nekajkrat prebral in se naučil, kar v njih piše, bo znal skoraj vse. Smrk je odšel domov in storil, kar mu je naročila vila.

Ko je prišel dan tekmovanja, je bil Smrk pripravljen. Pogumno je stopil v učilnico in sedel v klopi. Počakal je druge tekmovalce in učitelja, ki jim je razdelil teste. Ko je Smrk rešil test in ga oddal, je bil tako razburjen, da je kar v šoli počakal na rezultate.

Uro kasneje je bila razglasitev rezultatov. Smrk ni bil prvi, saj se v enem dnevu ni mogel naučiti vsega. Bil pa je tretji. Tega je bil zelo vesel. Vili je povedal, da je uspel z njeno pomočjo, toda vila mu je povedala, da je bilo vse samo njegov trud, saj knjige in zvezki niso bili začarani. Smrk ni bil nič jezen, ko je to slišal. Nasprotno – celo vesel je bil, saj je spoznal, da je učenje lahko prav zabavno. Odslej se je vedno učil sproti. Postal je dober učenec.

Katja Jerenec, 4. a

STRAH

Ko jutro spokojno	In ko se zaveš,
korak za korakom	da tako je ves čas,
dan prebudi,	srce ti v grozi milo zaječi:
se naše življenje neslišno zgubi.	Živeti. Živeti.
	Kako, kako? se noč oglasi.

S. D.

MAMA PRI FRIZERJU

Nekega jutra se je moja mama postavila pred ogledalo. Videla je, kako dolge in skuštrane lase ima. Takoj se je odločila, da gre k frizerju. Frizerka je naša prijateljica in mamu vedno lepo uredi. Popoldne sem šla z mamo k frizerki. Opazovala sem frizerko pri delu. Najprej je mami postrigla lase, nato pa jih je pobarvala. Barvanje traja kar nekaj časa, zato sem si ogledovala revije o frizurah. Po barvanju je frizerka oprala lase in mami naredila še pričesko.

Ko je mama plačevala račun, se je še četrte ure pogovarjala. Frizuro pa je imela res lepo.

Tanja Zelenik, 4. c

MOJE RIBICE

Moje ribice so stare pol leta. So zelo majhne in prozorno rdeče barve. Sprva sem imela šest ribic, sedaj pa samo še štiri. Dve sta umrli. Enkrat na teden jim menjam vodo. Nimam jih doma, ampak pri babici. Ko me ni, skrbi zanje babica. Ribice rade poslušajo pesmi, ki jih z babico prepevava.

Janja Pintarič, 5. b

MAČJA GOSPODIČNA

Nekoč bila sem jaz kraljična,
prava mačja gospodična.
Živela sem v belem gradu,
lepa, srečna kot sedaj.
A ko ta grad je šel v stečaj,
sem postala tolovaj.

Katja Jerenc, 4. a

Janja Pintarič, 5. b

NOČ

Nebo je žalostno,
sonce ga je zapustilo.

Zvezde na nebu žarijo
in sanje nam podarijo.

Evelin Trafela, 4. a

NOV DAN

Besede so padle – duša boli.
Med mene in vas.
Dejanja storjena – telo mi trpi.
Pa je treba naprej.
pozabiti in oprostiti.
Jutri je nov dan.
Spet polno besed.
In dejanj.
In pričakovanj.
Nov dan – za vse nas.

DOGODIVŠČINE V ZELEDEM GOZDU

Prvo poglavje

Zeleni gozd in njegovi prebivalci

Poznate Zeleni gozd? Poznate njegove prebivalce? Ne? Ni čudno. Skoraj nihče ga ne pozna. Njegovi prebivalci pa so tako bolj veseli, saj bi otroci kar naprej hodili tja. Gotovo bo se našel kdo, ki bi gospe Veverici vzel kakšen lešnik ali želod. Pa ne, da živali ne bi imele rade otrok. Ampak, kar je preveč, je pač preveč!

Največji dan v Zelenem gozdu je 1. oktober. Takrat imata rojstni dan dvojčici veverički Marjetka in Cvetka. Vsako leto na zabavo povabita vse gozdne prebivalce. Njuna mama pa speče torto.

Teden po tem vsi gozdni prebivalci nabirajo hrano za zimo. Varno jo spravijo v svoje shrambe. Večkrat pa se tudi zgodi, da nerodna veвериčka Julija povzroči manjšo katastrofo. Pa vendar ji gozdni prijatelji in sploh vsi prebivalci Zelenega gozda nikoli ne zamerijo.

Pa naj se vam vse ne razkrije takoj. Berite naprej.

S. D.

Petra Rašl. 4. a

POD ČAROBNI KLOBUKOM

Kdor si nekaj zaželi,
hitro pod klobuk hiti.
Želja uresniči se,
ko beseda tralali
se iz ust izgovori.

Petra je takoj dobila konja,
Miha pa le barvice želel si je.
A ko prišel je do klobuka,
pa klobuk moči ni imel.

Barbara Selinšek, 4. a

NEKDO, KI GA IMAM RADA

Rada imam eno osebo in vem, da ima tudi ona rada mene. Kako to vem? Preden grem spat, me pokrije, če mi je hudo, me potolaži, mi skuha kosilo in mi pomaga pri nalogah, če kaj ne vem. Ta oseba je po srcu zelo dobra, prijazna in zna veliko stvari. Včasih jo razjezim ali užalim. Pa me ima vseeno še naprej rada. Pa ne samo mene: rada ima celo družino. TO JE MOJA MAMICA.

Maja Čeh, 4. c

KMALU BO POMLAD

Bliža se februar, bliža se pust. Kmalu bodo pričeli kurenti odganjati zimo in klicati pomlad. Čeprav imam rad zimo, predvsem sneg, imam pomlad raje.

Spomladi se prebuja narava. Dnevi so daljši, sončni žarki toplejši. Če je kaj snega, se prične topiti, tudi v hribih. To je letni čas, v katerem drevesa ozelenijo, grmi zacvetijo. Na travnikih se pojavijo prve spomladanske cvetlice: zvončki, trobentice, vijolice in podleski. Takoj, ko pokukajo iz zemlje, jih grem nabirat za mamico in za sebe. Šopek dam v vazo, tako da soba prijetno zadiši.

To je letni čas, ki nas, otroke, povabi na zeleno trato, na igrišče, in nam nove prijatelje poišče.

Luka Masten, 4. c

Učenci OPB

SKRBI

Misel nate – ne za dolgo – žalost prebudi.
A spomin – glej – v meni spet oživi.
Tiste noči brez sna – še več – v pozabo tonejo.
Kot reka pa – oh, sin moj – skrbi me preplavljajo.

S. D.

PRI NAS DOMA

Moj dom je družinska hiša v Langusovi ulici. V njej živimo: mamica, babica in jaz. Hiša je v zelenju. Okrog nje so okrasni in sadni vrt, terasa in še zelenjavni vrt. Z balkona lahko vidim Dravo, del mesta in oddaljene hribe.

Veselje nam delajo pes Lan in trije mački. So dobri prijatelji. Najraje imam muco Lili. Dovolim ji, da zleze k meni pod odejo. Tudi mucek Čarko je prijazen. Oba z Lili sta bila najdenčka. Smešna sta, kadar plezata po drevju in si brusita kremplje. Bucko pa je velik in star maček.

Večkrat grem k atiju v Maribor. Takrat moje živali in mamico zelo pogrešam. Pri nas doma je vedno lepo. Nikoli nam ni dolgčas.

Tina Radolli, 2. c

PREDMETI NEKOČ

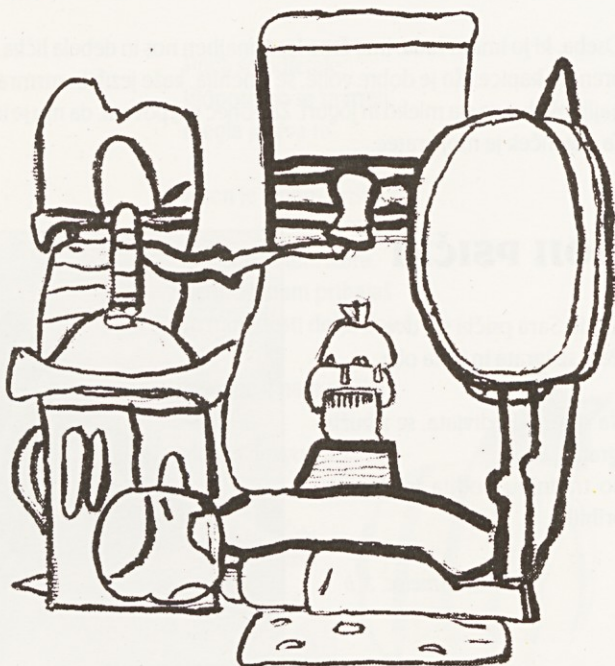
Pozdravljeni, sem petrolejka.
Res, da sem stara znanka,
a imam skrivnost,
ki je ne izdam.

Morda pa le, če boste pridni.
Nekaj malega povem,
imam prijateljev veliko,
žal vseh še ne poznate.

Eden med njimi je mlinček,
ki melje noč in dan.
Vendar to še ni vse,
še nekaj malega je.

Jaz vesela sem,
saj svetiti še znam.
Vsega pa le ne izdam,
ker skrivnosti rada imam.

Breda Levičnik, 4. c

PRAZNOVALI SMO

NOVO LETO SMO PRAZNOVALI V HALOZAH. DAN PREJ SMO ŠLI ZAKURIT PEČ. POVABILI SMO NAŠE PRIJATELJE. OBISKAL NAS JE DEDEK MRAZ IN SNEŽINKA. SPUŠČALI SMO RAKETE IN SE ZABAVALI. SPAT SEM ŠLA OB TREH ZJUTRAJ. BILO MI JE ZELO VŠEČ.

Maša Kodela, 1. a

MOJ BRATEC

Oseba, ki jo imam rada, ima črne lase, majhen nos in debela lička. Rad se kopa v svoji banici. Ne prenese kapice. Ko je dobre volje, se smehlja, kaže jezik in mrmra. Včasih pa tudi joka. Njegova najljubša hrana sta mleko in jogurt. Za konec naj povem, da mu je ime Žan, star je sedem mesecev. Ta dojenček je moj bratec.

Maja Cvetko, 4. c

MOJI PSIČKI

Ara in Sara psički sta dve.
Radi se igrata in jesta obe.

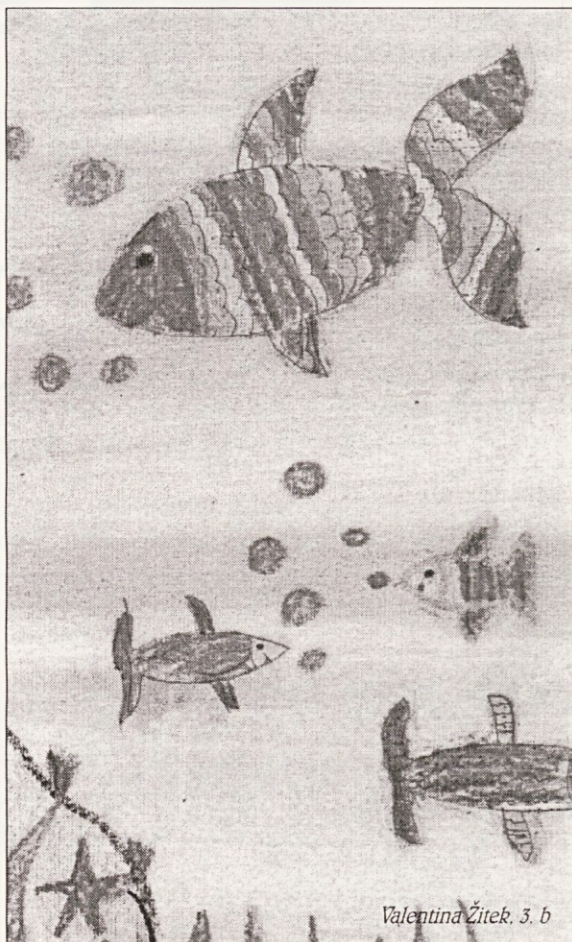
Na sprehodu divjata, se z kužki igrata,
po travniku podita in domov prihitita.

Nina Kmetec, 3. b

NAŠA ŽELVA

Doma imamo želvo z imenom Capi. Stara je že skoraj dve leti. Živi v majhnem akvariju. Je temno zelene barve in ima rumene pike ter proge. Hranimo jo s posebno hrano za želve. Je zelo razvajena, saj hoče jesti iz roke po koščkih. Tudi radovedna je. Vsi jo imamo radi.

Katja Bedrač, 3. a

Valentina Žitek, 3. b

JESEN JE K NAM PRIŠLA

Jesen je k nam prišla.

Jesen je prišla
vsa barvasta,
pobarvala je listje nam.

Jesen je k nam prišla.

Čriček jo oznanja
pri trti obloženi
z grozdom že rumenim.

Jesen je k nam prišla.

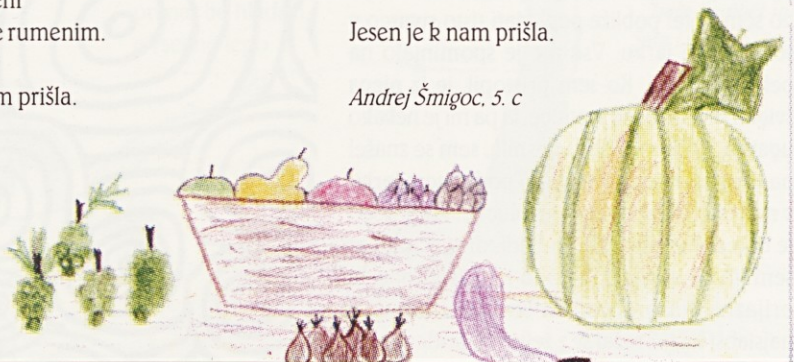
Ptice so odletele,
klopotci so se zavrteli,
megla je siva tu.

Jesen je k nam prišla.

O jesen, ti teta stara,
vedno k nam prihajaš
in nam dosti dežja daješ.

Jesen je k nam prišla.

Andrej Šmigoc, 5. c

UGASNILA JE LUČ

Nekoga mračnega večera sem morala sama ostati doma. Oči je bil v službi, sestra v glasbeni šoli, mami pa je morala na sestanek v vrtec. Bilo mi je strašansko dolgčas. Počutila sem se osamljeno. Sedla sem v kot na kavču, prižgala televizijo in gledala risanke. Tako sem pozabila na osamljenost. Nenadoma pa je zmanjkalo elektrike. Povsod je bila tema. Od strahu sem se stisnila pod odejo in čakala, kaj bo. Čas se je vlekel, minute so bile dolge. Kar naenkrat je nekdo potrkal na vhodna vrata. Hotela sem zakričati. Tedaj pa sem prepoznala glas sosedu, ki je s svečo v roki prišel pogledat, kaj delam. Oddahnila sem se. V tistem trenutku pa je prišla že mama ter se sosedu zahvalila za skrb.

Od tedaj vem, kako je grozno, če si sam doma in če še ravno tedaj zmanjka elektrike.

Vita Lunežnik, 3. a

NAZAJ V PRETEKLOST

Nekega dne sem imel čudne sanje. Sanjalo se mi je, da sem potoval v preteklost. Sanje mi je prekinil mamin glas, ko me je poskušala prebuditi in me proti moji volji peljati v šolo. A naposled sva se le odpravila.

Na poti v avto sem v sosedovem jarku opazil majhno, svetlečo stvar. Ni me mikalo, da bi si jo ogledal, zato sva z mamo zaprla vrata avtomobila in se odpeljala.

V mučni šoli sem kot vedno mislil na vse mogoče. Nenadoma pa je moja pozornost pritegnil učiteljičin govor o preteklosti. Pozorno sem prisluhnil in se enkrat po dolgem času veselil domače naloge. Spomnil sem se na zanimive sanje, ki sem jih imel ponoči. Napisati smo morali spis o potovanju v preteklost.

Naslednjo noč so sanje spet prišle. Začelo se je, ko sem hotel поблиže pogledati tisto stvarco v sosedovem jarku. Vse me je spominjalo na peklenski stroj. Ko sem pristopil, je iz njega švignil snop močne svetlobe, ki pa mi je nekako ugajala. Ko je svetloba ugasnila, sem se znašel na drugem mestu, niti malo podobnem jarku v naši ulici. Bil sem sredi revolucije. Vsepošvoda je bilo polno oboroženih ljudi, drugačnih kot sem jih bil navajen. Niso se mi zdeli dobri in prijazni. Nasprotno, vsi so se mi kazali v najslabši luči. Zbežal se z željo, da pridem kam drugam.

Želja se mi je uresničila, ne pa zadovoljila. Spet sem zbežal. Peklenski stroj me je popeljal v novi čas, ki pa mi je bil všeč. Michael Schumacher me je učil voziti formulo ena. Bil sem tako dober, da sem ga na treningu celo premagal. Vse bi bilo v redu, če ne bi imel domotožja. S solzami sem se poslovil od Michaela in se vrnil k stroju in njegovi svetlobi, da sta me popeljala domov.

Ko sem se zbudil iz sanj, sem spoznal, da je najlepše doma in v sedanjosti.

Primož Kekec, 4. c

Čorić Miroslav, 5. c

JESEN

Poglej, poglej,
jesen je prišla, hej.
Prišla je z mrzlim soncem
in skupaj s toplim srcem.

Drevesa je razveselila, hej,
saj liste je pustila.
Dala jim je kostanje
in prave listne barve.

Jesen se bo poslovila, hej,
saj čaka nas že zima.
pri nas bo hladno,
a vseeno lepo.

*Tjaša Frangež in
Sara Lukman, 5. c*

PRIJAZNA BESEDA PRIJAZNO MESTO NAJDE

Ko imaš lep dan, si vesel in prijazen.
In vsakomur rečeš prijazno besedo.
Takrat se ti zdi, da tudi vrabec v grmovju ščebeta prijazne besede.
Ko te nekdo prijazno pozdravi, mu ti prijazno odzdraviš.
In veš, da so še drugi takšni, kot si ti.
Z lepo besedo se začne prijateljstvo, ki se ne razdre tako hitro.
Prijazna beseda podira zidove sovraštva in gradi mir.
Prijazna beseda združuje tudi najbolj skregane ljudi.

Andrej Šmigoc, 5. c

MOJA DRUŽINA

JAZ SEM ŠADEJA. MOJA MAMA HODI V SLUŽBO. MOJ ATI VOZI AVTO. MOJA BABICA KUHA. MOJ BRAT JE STAR DVE LETI. IME MU JE GREGOR.

Šadeja Nestorov, 1. c

HIACINTA

Pozdravljeni! Sem hiacinta. Najprej sem bila čebulica.

Živela sem na Nizozemskem skupaj z drugimi čebulicami. Nekega dne so nas naložili na tovornjak in razvozili po svetu.

Tako sem se znašla v Sloveniji, v Ptuju. V majhni cvetličarni me je kupila prijazna gospa. Posadila me je v lonček in postavila na okensko polico. Okrog mene je sedaj veliko rož, s katerimi se dobro razumem.

Tudi ljudje me imajo radi, me redno zalivajo in negujejo. Malo še moram zrasti, da jim bom vso ljubezen povrnila z nežnim, dehtečim cvetom.

Špela Težak, 3. c

RUDAR IN NJEGOVO DELO

Globoko pod zemljo rudar dan za dnem opravlja svoje delo. Pridno koplje premog ali rudo. Pri delu v rudniškem jašku si pomaga z navadnim in tudi s pnevmatskim kladivom, lopato in krampom. Velikokrat pod zemljo tudi minira z razstrelivom. Delo rudarja je zelo nevarno. Nanj preži veliko nevarnosti: lahko se podre strop, zasuje rov, eksplodira zemeljski plin ali vdre voda. Zato pa se rudarji pozdravljajo: "Srečno!"

Miha Čeh, 4. c

ARA

Moja psička Ara
cela črna je.
Vedno, ko se vrnem,
prav vesela je.

Na ograjo skače,
z repom pomahlja,
z ušesi striže
in mi tačko da.

Nina Kmetec, 3. b

MOJ DNEVNIK

Danes sem živinozdravnica. V službo sem prišla ob sedmih. Ob pol osmih sem začela pregledovati male živali. Mami mucu sem pomagala, da je lahko skotila pet mladičev. Psu Pikiju sem zašila globoko rano. Trem papagajem sem odščipnila predolge kremplje. Vsi so se mi lepo zahvalili, jaz pa sem odšla vesela domov.

Desa Repič, 2. b

OČI

Pride čas, ko v temno, brezdaljno
noč bedim, napol v snu
in mislim nate,
na opojnost žametnih oči.
Tedaj sem sam, svoboden vseh verig,
v soju bledih, nemih zvezd.
Kje ste, oči?

IZLET V PLANINE

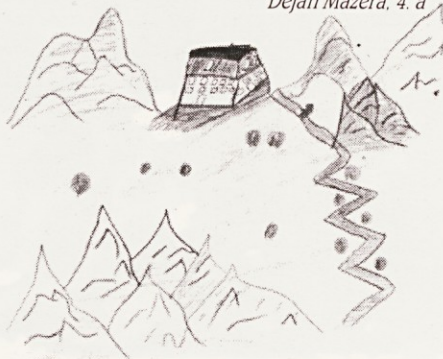
Z atijem rada hodiva v planine. Letos sva prvič vzela s seboj mojega mlajšega brata Reneja, ki je star sedem let. Oba sva dobila planinske čevlje.

Odločili smo se, da gremo na Kamniško sedlo, ker je to lažja planinska tura. S seboj smo vzeli nepremočljive pelerine, spodnje perilo, nekaj toplih oblačil ter hrano in pijačo. Za vsak slučaj smo vzeli tudi planinsko vrv, če bi morali zaradi varnosti navezati Reneja.

Naša pot se je začela v Logarski dolini, pri domu planincev. Vzpenjali smo se mimo slapa Rinke, izvira Savinje, do doma na Okrešlju. Tam smo zajtrkovali in si odpočili. Pot smo nadaljevali do Kamniškega sedla. Ta del poti je bil zahteven, saj smo plazili po skalah. Vrv nismo potrebovali, saj je bil Rene pazljiv. Na vrh smo prišli utrujeni in oznojeni. Pri koči smo se preoblekli, najedli in napili. Občudovali smo goro Planjavo in se dogovorili, da bomo kdaj drugič osvojili tudi njo.

Pospravili smo nahrbtnike in se spustili v dolino. Utrujeni in zaspani smo prišli pozno domov. Z bratom sva bila srečna in ponosna.

Dejan Mazera, 4. a

KAKO SE PESMICA NAPIŠE

Ko sem dobre volje,
pesmico napišem.
Tale pesem je za nas
in za vse vas.

Nika Kramberger, 3. b

BOLEČINA

Ljudje smo pač samo ljudje.
Zato nas včasih bol premaga
in vsak nečesa si želi,
morda besede, ki pomaga,
morda odkritih le oči.

S. D.

BIL SEM DOJENČEK

Starši so mi povedali:

- da sem se rodil 12. 1. 1989.
- da sem tehtal 3.20 kg,
- da sem bil velik 51 cm,
- da sem imel temne lase,
- da sem kot dojenček jokal na ves glas,
- da me je mama hranila in previjala.

Tako sem postal veliki Mitja.

Mitja Krajnc, 2. b

HEJ, VIDVA

Hej, vidva neumneža,
zakaj se vedno zmerjata?
Kumina trpi, Bartolomej pa se smeji.

Marko Štumberger, 2. c

SRNE POZIMI

Bil je jasen, mrzel zimski dan. Vstala sem in pogledala skozi okno. Na sosedovem hribu sem zagledala srno in dva mladiča. Kopale so po snegu in iskale travo. Povedala sem atiju, da so srne lačne. Obljubil mi je, da bova po kosilu odnesla v gozd nekaj hrane.

Tako se je res zgodilo. Vzela sva nahrbtnik in vanj nadevala nekaj koruze in jabolk. Odšla sva po hribu navzdol in poiskala sledi srn. Na sled, ki sva jo našla, sva začela nastavljeni koruzo in jabolka. Ko sva se bližala gozdu, sva opazila več srn. Obstala sva in se skrila za drevo, da bi jih opazovala. Bil je lep prizor. Ko so naju srne opazile, so stekle v gozd.

Naslednji konec tedna sva šla z atijem pogledat, če so srne našle hrano. Skoraj vse so že pojedle, midva pa sva jima nastavila še več koruze in jabolk.

Pia Štrucl, 3. a

REKA PRIPOVEDUJE

Tečem skozi kotline, doline, polja in gozdove.
V mene se zlivajo manjše reke, potoki in
hudourniki.

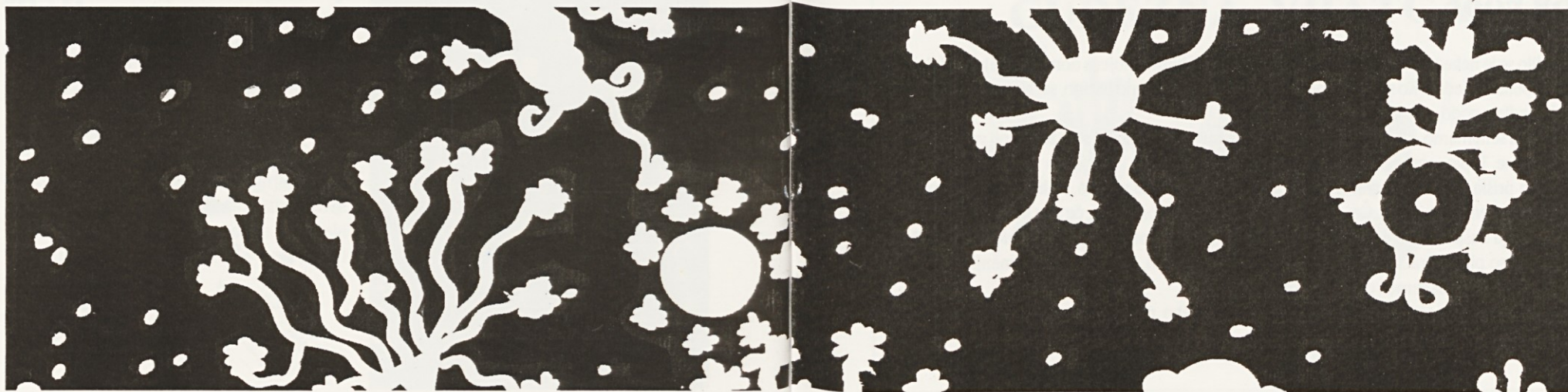
V meni živijo ribe in druge sladkovodne
živali.

Ob moji strugi rastejo drevesa in grmičevje.
Ljudje vame mečejo razne smeti in me
zastрупljajo.

Zato sem zelo žalostna.

Gorazd Volgemut, 3. b

Taja Bračič, 3. b

BILA SEM URA

Bila sem stenska ura. S prijateljicami sem tiktakala na najvišji polici v trgovini, ko je prišel gospod in kupil mene ter mojih devet prijateljic.

Odnesel nas je v šolo. Potem je vsako od nas dal v svojo učilnico. Mene je dal v 2. b razred. Obesil me je nad tablo.

Od tam sem opazovala učence, kako so se učili. Ti otroci in učiteljica so bili super.

Lara Učakar, 2. b

O KNJIGI

Težko je brez knjig.

Dandanes si človek ne more predstavljati življenja brez njih.

So kot mavrični tunel novemu znanju naproti.

Knjiga je prijateljica duše. Prijatelj, ki nikoli ne razočara.

Knjiga je pot od zla k dobremu, od krivice k pravici, od napačnega k resničnemu.

S knjigo moramo znati živeti.

Mladenka Bogatinovski, 8. a

OB VODI

Zgodilo se je nekega jesenskega dne, dve leti nazaj. V bližini mojega doma je mlaka. Zaželela sem si jo pobliže ogledati. Ko sem bila majhna, nisem smela v njeno bližino, saj bi mi lahko spodrsnilo in bi padla v vodo.

Vprašala sem mamo, ali smem k mlaki. Seveda mi je dovolila, saj sem že dovolj velika, da znam paziti nase. Toplo sem se oblekla in šla opazovat mlako.

Ko sem prišla do tja, sem videla nekaj žab, ki so poskakale v vodo. Nekaj časa sem opazovala mlako in njene prebivalce. Čez čas sem se odločila, da pogledam, če se v mlako izliva potoček. Res sem ga našla. Sklenila sem, da bom hodila ob njem. Pot me je pripeljala do večjega ribnika. Po njem so plavale račke. Tako lepo jih je bilo opazovati. Ob vodi je stala manjša hiša. Bila je zaklenjena. Čez čas sem se odpravila proti domu.

Bila sem vesela, saj sem pobliže spoznala tri vode: mlako, ribnik in potok. Od tedaj greva z mamo večkrat na sprehod k ribniku.

Brigita Pihler, 4. a

ČUDEŽNA VRATCA

Kratka vsebina: Leon je deček, ki živi v Halozah. Vsak dan pride k njemu Klemen in skupaj počneta vsemogoče oslarije. Nekoč najdeta v travi vrata, ki so označena s čudnimi znaki. Ko jih odpreta, prideta v nenavaden svet, kjer je vse mogoče. V tem svetu živijo čudna bitja, rastline in celo pošasti. Če vas zgodba zanima, prisluhnite!

Odlomek iz knjige:

Sosed Janko je utrgal list iz bližnjega drevesa. Ko je pošast zaspala, sta se Leon in Klemen splazila nazaj v razpoko, in ko je pošast zasmrčala, ji je Leon dal v odprta usta list. V tistem trenutku je pošast pogoltnila list in se raztopila.

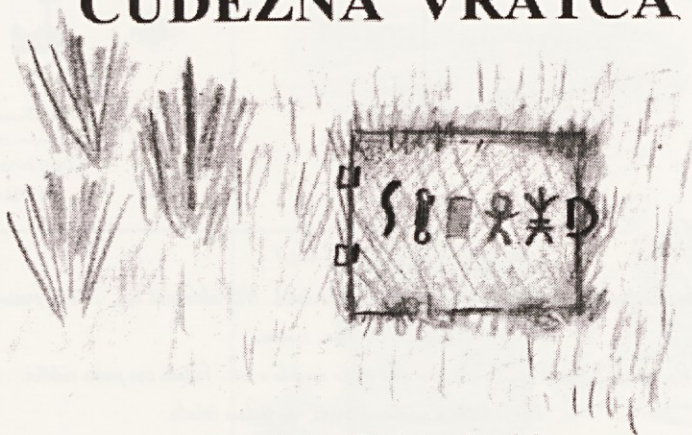
Klemen, Leon in sosod Janko so za vrati, kjer je bila pošast, videli na kupe zlata. Nabrali so si ga polne žepe in ga kasneje razdelili po vseh Halozah.

Od tistega dne so vsi otroci imeli radi soseda Janka.

Jaka Kodela, 4. a

JAKA KODELA

ČUDEŽNA VRATCA

Ilustrirala Darinka Kodela

TAM

Pa vseeno vem, kje bo moj dom,
kje mir in prostor brez strahu.
Tam ne bo nikogar, ki bi me poznal,
za mano žaloval.
Tam bova le jaz in Ti...

ŠT. 1

Obljubil sem, da nate mislil bom,
ko mrak zajame me,
ko dan obsije me.
Da ves bom tvoj, le tvoj,
obljubilo v bolečini je srce.

S. D.

S. D.

V TRGATVI

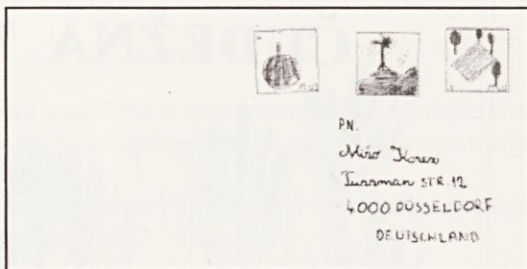
Moj dedek je imel trgatev. Okrog devetih smo se zbrali v hiši. Ko smo se najedli, smo se čez čas odpravili v vinograd.

Pričela se je trgatev. Imeli smo precej dela. Brantar je nosil brente. Jaz sem trgal grozdje in pomagal pri preši. Med trgatvijo smo za žejo tudi pili in jedli grozdje. Vseh brent je bilo enaindvajset. Iz tega smo dobili štiristo litrov sladkega mošta.

Bil sem zelo vesel. Želim si, da bi se takšna trgatev še kdaj ponovila.

Toni Hazdovac, 4. b

PISMO PRIJATELJU

Dragi prijatelj Mišo!

Najprej te lepo pozdravljam. Dolgo se že nisva videla, ker si tako daleč. Niti telefoniral nisi. Zato te prosim, da prideš v soboto, 16. maja, k meni.

Razkazala ti bom Ptuj, saj sem se o njem veliko naučila v šoli. Postala sem prava vodička.

Piši, s katerim avtobusom prideš, da te bom čakala.

Lepe pozdrave ti pošilja

Nina

ŠOLA V NARAVI MALO DRUGAČE

Na začetku šolskega leta so šli moji sošolci v šolo v naravi. Žal jaz nisem mogel iti, ker so me bolela ušesa.

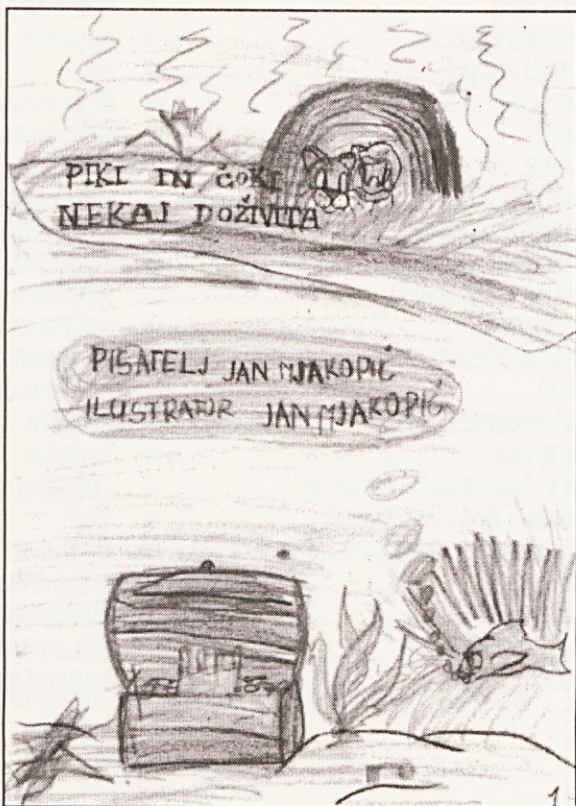
V ponedeljek smo šli v Avstrijo. Tam sta mi starša kupila igrice. Torek je bil zame najboljši dan, ker sem igral igrice do večera. V sredo sva šla z mamico v Maribor na kontrolo ušes. Ko sva prišla domov, naju je že čakal ati, da gremo k babici. Pri babici sem se igral s prijateljem. Tam smo tudi prespali. V četrtek zvečer smo šli domov. V petek zjutraj smo šli na vikend. Z bratrancem sva se igrala in zibala na gugalnicah. V soboto in nedeljo pa smo šli na Borl in si tam postavili šotor. Sedaj pa sem spet s sošolci.

David Mar, 4. b

PRIJATELJEM

Ko se nemirna žalost
skozte pretaka,
ko ti je čudno tesno
v duši boleči,
le roko iztegni,
da sreča se z rokami
prijateljev v nesreči.

S. D.

Jan Meznarič, 1. b

KAZALO

OTROCI - STARŠI	4	MOJ BRATEC	18
PRIPovedKA O KRUHU	5	MOJI PSIČKI	18
OTROKU	5	NAŠA ŽELVA	18
SPOZNAJTE NAS	6	JESEN JE K NAM PRIŠLA	19
PRIJATELJ	7	UGASNILA JE LUČ	19
TEBI	7	NAZAJ V PRETEKLOST	20
VOZIL SEM VLAK	7	JESEN	21
SAMOTA	8	PRIJAZNA BESEDA PRIJAZNO MESTO NAJDE	21
DEŽEK	8		21
BILA SEM URICA	8	MOJA DRUŽINA	22
MOJ BRAT	8	HIACINTA	22
ZIMSKO VESELJE	9	RUDAR IN NJEGOVO DELO	22
ŽIVALI POZIMI	10	ARA	23
SONCE	10	IZLET V PLANINE	23
SINU	10	MOJ DNEVNIK	23
SANJE	10	OČI	23
PRIPovedKA O KRUHU	11	KAKO SE PESMICA NAPIŠE	24
ČUDEŽNO ZNANJE	12	BIL SEM DOJENČEK	24
STRAH	12	BOLEČINA	24
MAMA PRI FRIZERJU	13	HEJ, VIDVA	24
MOJE RIBICE	13	SRNE POZIMI	25
MAČJA GOSPODIČNA	13	REKA PRIPovedUJE	25
NOČ	14	BILA SEM URA	26
DOGODIVŠČINE V ZELENEM GOZDU	14	O KNJIGI	26
NOV DAN	14	OB VODI	26
POD ČAROBNIM KLOBUKOM	15	ČUDEŽNA VRATCA	27
NEKDO, KI GA IMAM RADA	15	TAM	28
KMALU BO POMLAD	15	ŠT. 1	28
SKRBI	16	V TRGATVI	28
PRI NAS DOMA	16	PISMO PRIJATELJU	28
PREDMETI NEKOČ	17	ŠOLA V NARAVI MALO DRUGAČE	29
PRAZNOVALI SMO	17	PRIJATELJEM	29

Urednica: Sonja Dežman

Naslovnica: OPB OŠ Ljudski vrt Ptuj

Izdajatelj: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Računalniški prelom in tisk: Grafično oblikovanje Štraki, Sv. Trojica

Naklada: 500 izvodov

UDK

37.014.77

ČAR BESEDE MOJE. Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj. 1. izd. OŠ Ljudski vrt.

Ptuj 1998.

Domoznanski oddelek

371

ČAR BESEDE MOJE
1997/1998

KUJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

371 8:373.3(497.4 Ptuj)

6004527

COBISS o

